

[Dahlgaard.]

Dage, men jeg tror ikke, den Slags Bange-machen gælder overfor Rigsdagen, og hverken de Herrer, som fremsætter det, eller nogen andre her i Landet tror jo derpaa. Det vilde sikkert have været klogt, om det ærede Medlem Hr. Drachmann ikke var gaaet ind for denne Opfattelse, som dog ikke vil kunne holde. Om der kommer nogen Afskedigelse af Cigaretarbejdere i Juletiden paa samme Maade, som det altid er sket i foregaaende Aar, er en Sag for sig, det vedrører slet ikke den Tale, der er ført her.

Jeg maa maaske ogsaa i denne Forbindelse sige, at jeg har set den Tanke fremført i Pressen, at den Nedsættelse af Cigar-skatten, her er Tale om, kun skulde kunne give sig Udslag i en Prisnedsættelse paa fra knap 1 Ø. til godt 2 Ø. pr. Cigar. Jeg kan ikke tænke mig, at det ikke skulde blive til mere, og Cigarfabrikanterne vil sikkert ogsaa selv være for kloge til at staa inde for en saadan Udtalelse, det vilde i Sandhed ikke gavne dem i det lange Løb, og den vil ikke kunne opretholdes. Forholdet er det, at Skatten f. Eks. for den 30 Øres Cigar ved den Skatteændring, der her foreslaas, gaar ned med 3,3 Ø. pr. Stykke, og naar der desuden ses hen til den Avance, som Fabrikationen og Handelen hidtil har beregnet sig paa selve Skatten, tager man sikkert ikke meget fejl, naar man siger, at der hertil i Detailhandel vil svare en Prisnedsættelse paa ca. 5 Ø. Men hertil kommer i øvrigt, hvad jeg for min Del ikke ønsker at lægge Skjul paa, lige saa lidt som jeg gjorde det ved Sagens første Behandling, at Cigarfabrikanterne paa i hvert Fald en Del af de gangbare Cigarer i Øjeblikket utvivlsomt har en Margin i egen Favør i deres Priser, idet de ikke hidtil er gaaet saa langt ned i Prisen, som Nedsættelsen i Arbejdslønnen og i Prisen paa Raavarerne gør det muligt.

Hvad jeg her har nævnt vedrørende de foreliggende Ændringsforslag, tilhører, hvad jeg vil kalde den tiltalende Side ved den Skatteændring, som nu gennemføres, og jeg vil da ogsaa gerne erkende, at denne tiltalende Side ved Cigarbeskatningen ikke kunde være blevet gennemført, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Borgbjerg paa en saa eklatant og saa udmærket Maade havde forladt sit Standpunkt ved første Behandling, saaledes som jeg den Gang spaaede at det ærede Medlem vilde blive nødt til. Men jeg kan jo ikke nægte, at Ændringen i det ærede Medlems Anskuelse fra første Behandling er foregaaet med en overordentlig Voldsomhed, og derved er der kommet Ting med i det saakaldte Forlig indenfor

den saakaldte „Hundredmandsforening“, som jeg ikke kan billige, idet Venstre og Socialdemokrater samtidig med denne Omlægning af Skatten fra Cigarer til Cigaretter desværre er enedes om andre Ændringer, der modvirker det, der egentlig skulde være Hensigten med Omlægningen, idet man er enedes om at forøge Skatten paa Shagtobak og de billige Cerutter, hvorved netop en Forbrugsforskydning bort fra Cigaretterne modvirkes. Men det kan jo ikke nægtes, at det, der her er sket, er Udtryk for den højtærede Finansministers særlige Form for Skattepolitik, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ikke har formaaget at overvinde. De, der kender den højtærede Finansminister, ved jo, at han ved Begyndelsen af Forhandlingerne om en saadan Skattereform har en overmaade bekymret Mine; han beklager, at Menneskene har saa slemme Vaner, at de fører Cigaretforbruget her i Landet op paa disse uhyre Højder, og den højtærede Minister synes, at det derfor maa være rimeligt, at man søger at begrænse dette Forbrug gennem forøget Beskatning. Men i næste Øjeblik bliver den højtærede Finansminister bekymret ved Tanken om, at Folk nu virkelig ogsaa skulde holde op med at ryge Cigaretter, og han derved skulde faa for faa Penge i Statskassen, og de, der har iagttaget den højtærede Finansminister gennem nogle Aar, vil have lagt Mærke til, at den sidste Bekymring altid er den stærkeste, det er altid den, der tager Magten fra den første Bekymring, og den højtærede Finansminister har da ogsaa skyndt sig at lægge forøget Skat paa den Tobak og de Cerutter, som det kunde befrygtes at Befolkningen vilde gaa over til at ryge. Saaledes kender vi Finansministeren gennem mange Aar, og paa dette Punkt skulde det ærede Medlem Hr. Borgbjerg efter min Mening have røgtet sin Mission og have modvirket den højtærede Finansministers gamle uheldige Tilbøjeligheder og sammen med det Parti, jeg tilhører, holdt fast ved, at Cigaretbeskatningens Forhøjelse ikke maatte ledsages af Forhøjelse paa noget andet Omraade, idet Formaålet baade efter det ærede Medlem Hr. Borgbjergs og mit Synspunkt netop er Forbrugsforskydningen fra Cigaretter til Cigarer, Tobak og Cerutter, hvilket giver mere Arbejde. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at hvis det ærede Medlem Hr. Borgbjerg havde staaet fast her, saa maatte den højtærede Finansminister have bøjet sig paa dette Punkt, thi det havde selvfølgelig ikke været muligt for den højtærede Finansminister at lade hele denne Reform falde af den Grund.